

ТРЕЙСИ ДЕОН

ЛЕГЕНДОРЪДНИ

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Legendborn*
Copyright © 2020 by Tracy Deonn Walker
Jacket illustration copyright © 2020 by Hillary Wilson
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фригьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2796-5

На майка ми

ПРОЛОГ

ТЯЛОТО НА ПОЛИЦАЯ се размазва пред очите ми, после се прояснява отново.

Не че гледам право в него. Не мога да се фокусирам върху нищо конкретно в стаята, но когато все пак го поглеждам за миг, лицето му определено потрепва.

Значката му, правоъгълният бадж с името, щипката на вратовръзката... Всички метални нещица по гърдите му се гънат и проблясват като дребни монети по дъното на фонтан. Човекът изобщо не изглежда солиден. Не изглежда реален.

Обаче аз не мисля за това. Не мога.

Пък и всичко ти изглежда като от отвъдното, след като си плакал три часа без прекъсване.

Полицаят и медицинската сестра доведоха мен и баща ми в това стайче, боядисано в ментовозелено. Сега седят срещу нас на масата. Казват, че ни „обясняват ситуацията“. Обаче нито те ми изглеждат реални, нито „ситуацията“, която така упорито се опитват да ни обяснят.

Аз не плача заради смъртта на майка си. Нито заради себе си. Плача, защото тези непознати в болницата – сестрата, лекарят, полицаят – не познават майка ми, а именно те са били до нея, когато е починала. А когато близките ти умират – налага

се да чуеш за кошмара от устата на непознати.

– Открехме я на шосе 70 около осем часа – казва ченгето.

Включва се климатикът. Остра миризма на антибактериален сапун и силен почистващ препарат обдухва лицата ни.

Слушам как тези непознати хора говорят за майка ми в минало време, за човека, който ме е довел на този свят и е създал настоящето ми. Обръщат в минало време сърцето ми, моето туптящо, кървящо, разкъсано сърце.

И това е насилие.

Тези униформени непознати ме разкъсват с думите си. От друга страна, те само си вършат работата. Не мога да крещя на хора, които просто си вършат работата, нали така?

А ми се иска.

Баща ми седи на стол, чиято седалка е тапицирана с изкуствена кожа. Седалката скърца, щом той се наведе напред да прочете поредния параграф със ситен текст, отпечатан върху лист хартия. Откъде се взеха тези документи? Кой има поддръжка документи за смъртта на майка ми? И защо разни чужди хора са готови, щом аз не съм?

Баща ми задава въпроси, подписва се тук и там, мига, диша, кима. Не знам как е възможно да функционира. Животът на майка ми е спрял. Не трябва ли и всичко друго да спре? Всичко и всички?

Катастрофирала със семейния седан, таблото смазало долната половина на тялото ѝ, след като някой я блъснал и избягал. Била е самичка, преди някакъв услужлив и навярно изплашен добър самарянин да види преобърнатата ѝ кола край шосето.

Кървавочервена нишка свързва последните думи, които казах на майка си – снощи в пристъп на гняв, – с една друга вечер през февруари. Вечер, когато с най-добрата ми приятелка Алис седяхме в сутерена у тях и решихме, че непременно трябва да постъпим в подготвителната програма на Университета на Северна Каролина, един от най-старите и най-добрите в страна-

та. „В УСК в рамките на две години амбициозните гимназисти могат да спечелят кредити за последващо колежанско образование, да се потопят в живота на студентския кампус и да станат независими.“ Поне така пишеше в рекламната брошура. За мен и Алис подготвителната програма на УСК беше начин две момичета от малцинствата да се измъкнат от малкото провинциално градче в Северна Каролина. За нас подготвителната програма означаваше по-големи идеи, по-големи класни стаи и най-вече – приключения. Заедно кандидатствахме. Заедно пузнахме пликовете с документи в пощенската станция. Ако ни приемеха в подготвителната програма, щяхме да се махнем от гимназията в Бентънвил и да се преместим в университетски кампус на четири часа път от дома. Да се махнем от родители, които ни държаха толкова строго, че понякога ни ставаше трудно да дишаме.

Десет години, преди аз да се родя, майка ми е учила в Университета на Северна Каролина. Научен профил. С години бях слушала разказите ѝ. Гледала бях рамкираните снимки на сложни химически експерименти – епруветки и стъклени пипети, защитни очила над високите ѝ скули. Като си помислиш, тя сама си беше виновна, че ми е пуснула мухата. Или така поне си повтарях аз.

Получихме отговор вчера. Родителите на Алис знаеха, че е кандидатствала. И по думите ѝ – грейнали, сякаш те са приети.

Знаех си, че при мен няма да стане така – кандидатствала бях зад гърба на майка си с пълното съзнание, че щом ме приемат, щом писмото пристигне, тя ще направи и невъзможното да ме задържи близо до себе си. Дадох ѝ отговора, отпечатан на дебел лист със синьо-белия герб на университета, ухилена до уши, сякаш ѝ показвам трофей.

Никога не я бях виждала толкова ядосана.

Мозъкът ми не е в състояние да осмисли мястото, на което седи тялото ми. Постоянно се връща към последните трийсет и шест часа в опит да установи как съм се озовала в малка-

та болнична стая.

Снощи: мама ми крещя за доверието, безопасността и защо съм бързала толкова да порасна. Аз крещях как не било честно, колко труд съм положила и че искам да се махна веднъж и завинаги от черните пътища.

Тази сутрин: главата ми сякаш още пушеше, когато се събудих. Лежах в леглото си и дадох мълчалива клетва да не ѝ проговоря и дума цял ден. От тази клетва ми стана добре.

Днес: нищо особено, обикновен вторник, ако не броим упоритата закана, съдържаща се в краткото изречение „Ще говорим по-късно“.

Тази вечер: тя си е тръгнала от работа в края на работния ден.

После: кола.

Сега: зелена стая и силна миризма на дезинфектанти, която прогаря дробовете ми при всяко вдишване.

Завинаги: „Ще говорим по-късно“ не е същото като „Повече никога няма да говорим“.

Нишката от февруари се стяга около мен като гарота, сякаш повече никога няма да вдишам, само дето полицаят не знайно как продължава да говори и потрепва.

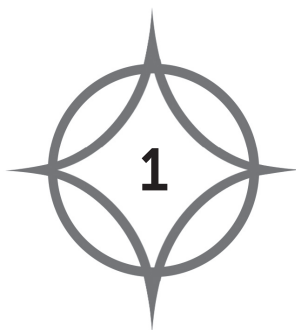
Въздухът около него изглежда жив. Сякаш човекът е пропит от магия.

Но когато целият ти свят се разпада, мъничко магия е... нищо.

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

ПЪРВА ЧАСТ

ОРДЕНЪТ

ПЪРВОКУРСНИК СЕ ЗАСИЛВА в мрака и скача от скалата в окъпаната от луната нощ.

Писькът му вдига във въздуха сънени птици. Звукът отеква в скалната стена около големия вир, образувал се на мястото на бившата каменоломна Ено Куери. Силни фенерчета проследяват с лъчите си полета му, плетеница от размахани ръце и крака, която пробива с гръмовен плисък повърхността на водата. На скалата горе трийсетина колежаи дюдюкат и ръкопляскаят, радостта им се плисва между боровете. Разширяващи се в конус светлинни лъчи танцуват по повърхността на водата като игриво съзвездие. Всички затаяват колективно дъх. Взират се напрегнато. Чакаат. После момчето изскача с рев на повърхността и гълпата избухва.

Скачането от скали е свършеното забавление на белите южняшки момчета – селско безразсъдство, предпазни мерки във вид на джобни фенерчета и предизвикателство. Не мога да откъсна поглед. Всяка засилка притегля краката ми още пет сантиметра по-близо до ръба. Всеки скок в нищото, всеки безтегловен момент преди пропадането раздухва искра на неопитомен копнеж в гърдите ми.

Стъпквам този копнеж. Запечатвам го. Заковавам дъските.

– Има късмет, че не си потроши краката – мърмори тихо Алис.

Тя сумти и наднича над ръба към ухиления скачач, който драпа по изпъкналите камънаци, корени и лози в опит да се изкатери по скалното лице. Правата ѝ черна коса е полепнала по слепоочията. Топлата, потна длан на августовската жега милва приятно кожата ни. Моите къдрици вече стърчат като глухарче около главата ми, дори не опират във врата ми, затова ѝ подавам резервния ластик, който нося на китката си. Тя го взема мълчаливо и прибира косата си на конска опашка.

– Четох за тази каменоломна по пътя насам. През няколко години има пострадали, някой се размазва върху скалите или се дави. С теб със сигурност няма да скочим, а и става късно. Да си тръгваме.

– Защо? Защото те хапят комарите? – Шляпвам един нахален дребосък върху ръката ѝ.

Тя се блещи насреща ми.

– Обидно е да сменяш темата толкова непохватно. Най-добрите приятелки не се държат така. Уволнена си.

Алис иска да специализира социология, след това да запише правния факултет. Подлага ме на разпити, откакто станахме на десет.

Завъртам очи.

– Уволняваш ме като най-добра приятелка за петдесети път, а после пак ме назначаваш. Тази работа е гадна. А управлението на човешките ресурси е под всякаква критика.

– Да де, ама ти всеки път се връщаш. Доказателствата, пък макар и косвени, говорят, че работата ти харесва.

Вдигам рамене.

– Заплащането е добро.

– Знаеш защо това не ми харесва.

Така е, знам. Не е като да бях планирала да наруша правилата още през първата ни вечер в кампуса, но след вечеря възможността ми се натрапи в лицето на Шарлът Симпсън, момиче, което познавахме от гимназията в Бентънвил. Шарлът надникна през прага на нашата стая в общежитието, преди да сме си разопаковали докрай багажа, и настоя да излезем. След двете

години на подготвителната програма Шарлът вече беше истинска колежанка в УСК, първокурсничка, и явно междуременно се беше превърнала в купонджийка.

Денем Щатският парк при река Ено е отворен за туристически преходи, къмпингуване и каяк, но ако се промъкнеш на територията му, след като портите се затворят – като всички хлапета тук, – това най-вероятно и по-скоро категорично си е чиста проба незаконно нахлуване. Обикновено не бих участвала в нещо такова, но Шарлът обясни, че нощта преди първия учебен ден е специална. Традиция било първокурсниците и второкурсниците да организират купон в каменоломната. Какво друго повелявала традицията? Зайци да скачат от скалите в богатото на минерали езеро долу. Паркът се намира на границата между общините Ориндж и Даръм, северно от шосе И-85 и на двацет и пет минути от кампуса на УСК. Шарлът ни докара тук със стария си сребрист джип, с Алис седяхме на задната седалка и аз през целия път я усещах как негодува мълчаливо срещу това не-легално начинание.

Искреният смях на скачача преваля ръба на скалата преди главата му. Вече не помня кога собственият ми смях е звучал така за последно.

– Не ти харесва, защото е... – снишавам драматично глас – „против правилата“?

Тъмните очи на Алис хвърлят мълни иззад очилата ѝ.

– Ако ни хванат извън кампуса нощем, автоматично ще ни изритат от програмата.

– Успокой се, Хърмаяни. Шарлът каза, че студентите го правят всяка година.

Още един скачач се засилва между дърветата. Плисъкът е по-силен отпреди. Нова доза дюдюкане и одобрителни викове. Алис вирва брадичка по посока на другите студенти.

– Това се отнася за тях. Каж ми защо ти искаш да бъдеш тук?

„Защото не съм в състояние да си седя в общежитието. Защото, откакто мама умря, дълбоко в себе си искам да чупя разни неща и да крещя.“

Вдигам рамо.

– Защото какъв по-добър начин да започнем приключението си от „щипка“ бунтарство? Много малка щипка?

Това, уви, не извиква усмивка на лицето ѝ.

– Някой бунтарство ли спомена? – Ботушите на Шарлът хрущят по листата и боровите иглички. Острият звук изпъква на фона на приспивната щурчова песен и басовия ритъм от преносимите колони на купонджиите. Тя спира до мен и премята на гърба си кестенявата конска опашка. – Ще скочите ли? Такава е традицията, честно. – Подсмива се. – Освен това е адски забавно.

– Не – заявява категорично Алис.

Нещо, изглежда, е прекосило лицето ми, защото Шарлът се усмихва широко, а Алис казва предупредително:

– Бри...

– Ти нали уж се готвиш за медицинския факултет, Шарлът? – питам аз. – Как може хем да си толкова умна, хем да влияеш толкова зле на хората?

– В колежа е така – казва тя и свива рамене. – Умен си, но влияеш зле. Това определение пасва на половината студенти, повярвай ми.

– Шар? – Мъжки глас се обажда иззад една дръглива зеленика.

Шарлът се усмихва до уши и обръща глава към високото рижо момче, което върви към нас, държи червена пластмасова чаша в едната ръка и фенерче в другата.

– Здравсти, беччо – мърка Шарлът и го посреща с целувка и кискане.

„Шар?“ – оформям с устни аз към изкривилата лице Алис.

Когато двамата най-после се разделят, Шарлът махва към нас.

– Беччо, това са мои градски от подготвителната програма. Бри и Алис. – Увива се около ръката на момчето като коала. – Момичета, това е гаджето ми Евън Купър.

Евън ни претегля с поглед, толкова дълго, че започвам да се питам какво ли си мисли за нас.

Алис е тайвано-американка по произход, дребничка и жилава, нищо не убягва от вниманието ѝ, а самодоволната усмивка

рядко слиза от лицето ѝ. Винаги се облича добре „за всеки случай“ и за тази вечер е избрала тъмни дънки и блузка на точки с кръгла яка. Изпитателният поглед на Евън явно я притеснява, защото тя побутва очилата на носа си и махва срамежливо.

Аз съм метър и седемдесет и три, достатъчно висока да мина за колежанка, ако не се вглеждаш, и съм чернокожа. Благословена съм с високите скули на мама и с нейните извивки, взела съм пълните устни на татко. Преди да тръгнем, навлякох дънки и тениска. Не съм от срамежливите.

Евън спира поглед върху мен и очите му се разширяват.

– Твоята майка почина, нали? Бри Матюс?

Пронизва ме болка и стената ми се издига моментално. Смъртта създава алтернативна вселена, но вече са минали три месеца и аз съм си изработила инструменти за справяне.

Шарлът ръгва с лакът Евън в ребрата и го пробожда с поглед.

– Какво? – вдига ръце той. – Нали точно ти ми го ка...

– Извинявай – прекъсва го тя и ме поглежда смутено.

Стената ми има двупосочно действие – скрива нещата, които имам нужда да скрия, и показва нещата, които имам нужда да покажа. Върши ми отлична работа за съболезнованията. Бронирам я наум. Вече е по-яка от дърво, от желязо, от стомана. Налага се, защото знам какво следва – Шарлът и Евън ще отприщят лесно предсказуемия поток от думи, който чувам всеки път, когато събеседникът ми осъзнае, че разговаря с Момичето, чиято майка е починала.

Мисля за това като за особен вид бинго, онова с надслов „как да успокоим хора в траур“, само дето при това бинго, когато задракаш квадратчетата, всички губят.

Шарлът си поема дъх. „Айде, почва се...“

– Как се държиш? Мога ли да ти помогна с нещо?

„Две на цената на едно.“

Истинските отговори на тези два въпроса? Наистина истинските отговори? „Не се държа“ и „Не“. Вместо това казвам:

– Добре съм.

Никой не иска да чуе истинските отговори. Хората със събо-

лезнованията искат да се почувстват добре, задето са попитали. Тази игра е гадна.

– Не мога да си представя какво е – добавя тихичко Шарлът и това е още едно задраскано квадратче на фиша за бинго.

Могат да си го представят, просто не искат.

Има истини, на които може да те научи единствено трагедията. Първата, която аз научих, е следната – когато насочват вниманието си към болката ти, хората искат тя да им обърне внимание на свой ред. Имат нужда да я видят с очите си в реално време, иначе ще останат разочаровани. Жадните сини очи на Шарлът чакат сълзите ми, треперещата устна, но моята стена стои, затова няма да види нито едното. Гладният поглед на Евън дебне за малко скръб и страдание, но аз вирвам брадичка и той отклонява очи.

„Добре.“

– Моите съболезнования за загубата ти.

„По дяволите!“

И с тези най-противни ми думи Евън удря бинго.

Когато изпаднат в състояние на временна амнезия, хората губят разни неща. После си спомнят и намират загубеното. Само дето моята майка не е „загубена“. Нея я няма.

Предишната Бри също я няма, макар аз да се преструвам, че не е така.

Новата Бри се роди в деня след като мама умря. Онази нощ си легнах и когато се събудих, тя се беше родила. Новата Бри беше там по време на погребението. Както и когато съседите чукаха на вратата ни да изкажат съболезнования и да оставят варени броколи. Новата Бри беше с мен, когато опечалените най-после си тръгнаха. Макар че помня само неясни откъслечи от болницата – травматична загуба на памет според чудатата, проповедническа някак книга за скърбящи, която татко ми даде, – поне си имам Новата Бри. Тя е нежеланият сувенир, който ми подаде смъртта.

Както виждам в главата си, Новата Бри много прилича на мен. Висока, атлетична, с топла кафява кожа и широки рамене,

които не си харесвам. Но косата си носи различно – аз прибирам тъмните си ситни къдрици на високо кокче, а нейните стърчат във всички посоки като вейките на жив дъб. Моите очи са кафяви, а нейните преливат в тъмната охра, аленото и лъскавото черно на стопено желязо, защото Новата Бри е в постоянно състояние на отложен взрив. Най-лошо е през нощта, когато тя напират под кожата ми и болката е непоносима. Двете шептим заедно: „Съжалявам, мамо, аз съм виновна за всичко“. Тя живее и диша в гръдта ми, пулсът ѝ припка на крачка зад моя като гневливо ехо.

Не е лесно да я държа под контрол. Това е работа без почивен ден.

Алис не знае за Новата Бри. Никой не знае. Дори татко. Особено татко.

Алис се изкашля и звукът се разбива като вълна в мислите ми. За колко време съм изключила? Минута? Две? Фокусирам погледа си върху тримата, лицето ми е безизразно, стената ми е на мястото си. Евън се изнервя от дългото мълчание и казва първото, което му идва наум:

– Между другото, косата ти е направо трепач!

И без огледало знам, че къдриците ми са пощурели от влажния нощен въздух и се протягат към небето. Настръхвам, защото думите му не звучат като комплимент, а сякаш изневиделица е попаднал на нещо чудато и забавно – и това чудато и забавно нещо е черно момиче с негърска коса. Прекрасно.

Алис ме поглежда с разбиране, поглед, който Евън изобщо не регистрира или пък... знам ли.

– Май приключихме тук – казва Алис. – Може ли да си вървим вече?

Шарлът цупи устнички.

– Само половин час още, обещавам. Искам да видя как върви купонът.

– Да! Ще се наливаме с бира от кег, елате да ме гледате! – Евън премията ръка през раменете на гаджето си и повежда Шарлът, преди ние да сме възразили.

Алис си мърмори нещо под нос и тръгва след тях, гази с високи крачки през буренака по края на гората. Есенен паникум и канадска кониза основно. Майка ми ги наричаше „вещерска трева“ и „конска напаст“. По времето, когато още беше жива, за да ми разказва за растенията.

Алис почти е стигнала до дърветата, когато усеща, че не вървя след нея.

– Идваш ли?

– След минутка. Искам да видя още няколко скока. – И соча с палец през рамо.

Тя тръгва обратно.

– Ще остана с теб.

– Не, няма нужда. Върви.

Тя присвива очи насреща ми, чуди се дали да ми повярва, или да ме разпитва още.

– Само ще гледаш, нали? Да не вземеш да скочиш.

– Само ще гледам.

– Мати!

Така ми викаше, когато бяхме малки – Мати, по фамилното ми име. Обръщението свива сърцето ми на топка. Често ми се случва напоследък покрай старите спомени, дори онези, които не са свързани с Нея. Започва да ми писва вече. Всичко се размазва пред погледа ми от напирасци сълзи и аз мигам, за да фокусирам лицето на Алис пред себе си – бледо лице и очила, които постоянно се смъкват към върха на носа ѝ.

– Виж... знам, че не си го представяхме така. Колежа имам предвид. Но... сигурна съм, че накрая майка ти щеше да се съгласи. Рано или късно.

Зарейвам поглед в далечината, до там, докдето ми позволява лунният светлик. Върховете на дърветата от другата страна на езерото делят на зигзаг каменоломната от мътното небе.

– Никога няма да узнаем със сигурност.

– Но...

– Винаги има едно „но“.

Нещо сурово се промъква в гласа ѝ.

– Но ако тя беше тук, едва ли би искала ти да... да...

– Да какво?

– Да се превръщаш в друг човек.

Изритвам едно камъче.

– Имам нужда да остана сама за малко. Ти иди на купона. Идвам след минутка.

Тя ме гледа изпитателно, сякаш да премери температурата на настроението ми.

– Мразя малките празненства... те изискват от теб постоянни усилия.

Примиждавам, чудя се откъде са ми познати думите.

– Ти да не би... сериозно ли ме замеряш с цитати от Джейн Остин?

Тъмните ѝ очи просветват.

– Кой е лудият литературен фен? Онзи, който цитира, или другият, който разпознава цитата?

– Чакай. – Клатя глава, напушва ме смях. – Това е от „Междувъзвездни войни“, нали?

– Почти – хили се тя. – От „Нова надежда“ е.

– Идвате ли?

Безтелесният глас на Шарлът долита до нас откъм гората като стрела. В очите на Алис още има щипка тревога, но накрая тя стисва ръката ми за миг и тръгва.

Отдъхвам си, щом стъпките ѝ в треволяка стихват. Вадя телефона си.

„Ехо, хлапе, с Алис настанихте ли се?“

Второто съобщение е изпратено петнайсет минути след първото.

„Знам, че си нашата Храбра Бри, която нямаше търпение да избяга от Бентънвил, но не забравяй за нас, малките хорица у дома. Нека мама се гордее с теб. Обади се, когато можеш. Обичам те. Татко.“

Връщам телефона си в джоба на дънките.

Наистина няхах търпение да се махна от Бентънвил, но не защото бях смела. Отначало даже исках да си остана у дома. Стру-

ваше ми се, че така е редно, след... Но след като живях няколко месеца под един покрив с татко, срамът ми стана непоносим. Скърбим за един и същи човек, но скръбта ни е различна. Като онези магнити в час по физика – опитваш се да притиснеш един в друг магнитите с еднакъв заряд, но те се съпротивяват в ръцете ти. Аз не мога да докосна скръбта на татко. Не знам и дали го искам. Накрая се магнах от Бентънвил, защото нямах смелостта да остана.

Тръгвам бавно покрай ръба на скалата, далече от другите, каменоломната остава вляво от мен. Миризмата на борове и влажна почва става по-силна с всяка измината крачка. Ако вдишам дълбоко, минералната смрад на натрошен камък полепва по гърлото ми. Само на крачка вляво теренът пропада към голямото езеро, което отразява небето, звездите и възможностите на нощта.

Оттук виждам ясно с какво си имат работа скачачите. Каквито и машини да са копали материал от каменоломната, са отхапвали от скалата под ъгъл от трийсет градуса. Иначе казано, за да паднеш във водата, а не на скосения бряг, трябва да се засилиш сериозно и да се оттласнеш силно при скока. Без колебание.

Представям си как тичам, сякаш луната е моят финиш. Как тичам, сякаш бих могла да оставя зад себе си гнева, срама и клюките. Представям си ясно приятната болка в мускулите, сладкия прилив на сила в кръвта, докато прелитам през ръба и пропадам в нищото. Без предупреждение бунтовната искра на Новата Бри надига глава откъм корема ми като подпалена лоза, но този път аз не я стъпквам. Тя се разлиства зад ребрата ми и оказва натиск така силен, че всеки миг ще се взривя.

Може би дълбоко в себе си искам да избухна.

– На твоето място не бих го направил.

Сухият глас иззад гърба ми ме връща рязко на земята, подплашва няколко птици, скрили се в листака отгоре, и те литват с крясъци към небето.

Не съм чула стъпки през шубрака, обаче на едно дърво се е облегнало високо тъмнокосо момче, стои си небрежно там, ся-

каш е дошло отдавна – със скръстени на гърдите ръце и кръстосани при глезените черни кубинки. Изражението му е пренебрежително, но и мързеливо, сякаш не си струвам усилията да ме погледне със сносна доза презрение.

– Прощавай, че се намесвам. Обаче ми се стори, че се каниш да скочиш. Сама. В тъмното – казва той бавно, чак провлачва думите.

Много е красив, отвратително някак. Лицето му е аристократично, с остри черти и високи бледи скули. Останалата част от тялото му е изтъкана от сенки – черно яке, черни панталони и мастиленочерна коса, която пада над очите му и се къдри точно под пробитите му уши, в които са втъкнати малки черни гумички. Едва ли е на повече от осемнайсет, но има нещо в него, което не свързвам с тийнейджърската възраст – линията на челюстта, формата на носа. Неподвижността.

Момчето, което е едновременно младо и старо, ме оставя да го разглеждам още миг, но само толкова. После ме фиксира предизвикателно с кехлибарените си очи. И щом погледите ни се срещат, аз цялата настръхвам като от жило, от глава до пети, а след като вълната преминава, оставя страх след себе си.

Преглъщам и отклонявам очи.

– Мога да скоча.

Той изсумтява.

– Скоковете от скали са малоумни.

– Никой не те е питал.

Имам инатлива жилка в природата си, която винаги се пробужда в присъствието на други инатливи хора, а това момче определено отговаря на изискванията.

Пристъпвам вдясно от него. Той посяга да ме хване, бърз като котка, но аз се извивам, преди да ме е стиснал достатъчно. Веждите му се вдигат, тъгълчето на устата му трепва.

– Не съм те виждал. Нова ли си?

– Тръгвам си. – Обръщам се, но само с две крачки момчето застава до мен.

– Знаеш ли кой съм?

– Не.

– Аз съм Селуин Кейн.

Погледът му праща мънички, невидими, танцуващи искри от електричество по бузата ми. Трепвам и вдигам ръка помежду ни като щит.

Пръсти, твърде горещи и твърде силни, се стягат моментално около китката ми. Неприятен гъдел се изстрелва към лакътя ми.

– Защо си скри лицето?

Не съм длъжна да му отговарям. Нито на себе си. Опитвам се да издърпам ръката си, но хватката му е като от желязо.

– Пусни ме!

Очите на Селуин се разширяват едва доловимо, после се присвиват. Явно не е свикнал да му крещят в лицето.

– Ти... ти усещаш ли нещо? Като те погледна?

– Какво? – Дърпам се, но той ме задържа без усилие. – Не.

– Недей да лъжеш.

– Не лъ...

– Тихо! – нарежда изведнъж той. Възмущение припламва ярко в гърдите ми, а неговите необичайни очи обхождат лицето ми сантиметър по сантиметър. И възмущението ми угасва. – Странно. Помислих си, че...

Викове разкъсват нощта изведнъж, но този път не идват откъм скачачите. Двамата се завъртаме едновременно към гората и полянката отвъд, където се вихри купонът. Още крясъци, при това не от веселите, не от пиянските.

Тихо ръмжене току до ухото ми. Подскачам, осъзнала с миг закъснение, че звукът идва от нахалния младеж, който все така стиска китката ми. Той гледа към дърветата, устните му се извиват в доволна усмивка, която ми показва два кучешки зъба, толкова дълги, че почти докосват долната му устна.

– Пипнах те.

– Кого си пипнал? – питам настоятелно.

Селуин трепва, сякаш напълно е забравил за съществуването ми, после изсумтява и ме пуска. Навлиза с бърза крачка сред дърветата, тиха сянка в гората. Губя го от поглед, преди да съм се

сетила как да реагирам.

Пронизителен писък отеква отляво, откъм купона. Отдясно, откъм скачачите при скалата, долитат силни гласове. Поглеждам натам, скачачите тичат презглава към полянката. Кръвта се смразява във вените ми.

„Алис!“

Хуквам с галопиращо сърце след Селуин, но щом навлизам между дърветата, земята под краката ми потъва в непрогледен мрак. Три стъпки и се спъвам, падам лошо в някакъв трънак. Бодливи клонки остъргват дланите ми и ръцете нагоре. Вдишвам треперливо, после още веднъж. Изчаквам зрението ми да се нагоди. Ставам. Ослушвам се за виковете откъм колежаните. После, дочакала притока на адреналин, минавам на бегом почти километър в правилната посока с бързи, но и внимателни стъпки, като се питам как, по дяволите, Селуин се движи толкова бързо в гората без фенерче.

Докато изляза с препъване на полянката, купонът се е изродил в хаос. Колежани се бутат безредно, всеки се стреми да излезе на дългата тясна пътечка към колите, оставени на покрития с чакъл паркинг. Отвъд дърветата автомобилни двигатели се събуждат като вълна. Две момчета се опитват да качат кеговете с бира в каросериите на пикапи, а други, малка тълпа, се опитват да им помогнат, не как да е, а като намалят тежестта на товара, пиейки директно от маркучите. При огъня има кръг от двадесетина хлапета с пластмасови чаши в ръце, вдигнали телефоните си високо. Не знам какво или кого гледат, но знам, че не е Алис. Знам, че тя ме търси, както аз търся нея. Вадя телефона си, но там няма нищо – никой не ми е звънял, нямам нови съобщения. Алис сигурно се е побъркала от страх.

– Алис! – Оглеждам отчаяно тълпата за нея, за конската опашка на Шарлът и червената коса на Евън, но не ги виждам. Полуголо и мокро като кокошка момиче минава покрай мен и тича нататък. – Алис Чен!

Димът от лагерния огън се кълби гъст във въздуха и ми влиза

в очите, нищо не виждам. Разбутвам потни тела по пътя си, ви-кам Алис по име.

Високо русо момиче ме поглежда намръщено, явно съм из-крецяла право в лицето му, и аз отвърщам подобаващо. Мац-ката е красива така, както е красив добре поддържан кинжал – остра, лъскава и цялата в ъгли. Малко превзета. Точно каквито ги харесва Алис. „По дяволите, къде се е дянала...“

– Да се махаме, преди някой да е повикал ченгетата! – писва момичето.

„Ченгетата?“

Вдигам поглед точно когато кръгът от хора с пластмасови ча-ши в ръце се разкъсва. Веднага разбирам какво е предизвикало писъците от по-рано и защо някой би решил да извика ченгета-та – бой. Сериозен, при това. Четирима пияни младежи, всички-те огромни, се млатят на земята. Футболисти най-вероятно, тък-мо приключили подготовката си преди началото на сезона, на-помпани с адреналин, бира и още бог знае какво. Един от гига-нтите стиска тениската на друг и я опъва толкова силно, че чувам как дрехата се раздира по шевове. Третият е скочил междувре-менно на крака и се засилва да ритне четвъртия в корема. Все ед-но гледаш гладиаторска битка, само дето вместо с броня, учас-тниците са покрити с пластове от мускули, вратовете им са де-бели колкото моето бедро и вместо оръжия размахват юмруци с размерите на грейпфрут, спечелил първа награда на земедел-ско изложение. Вдигнали са такъв ураган от прахоляк, че – заед-но с дима от огъня – се получава покров, който почти скрива от погледа ми странното нещо, което се движи и свети над глави-те им.

„Какво, по...“

Ето там! Ето го. Нещо трепти и танцува във въздуха над гла-вите на момчетата. Нещо хем сребристо, хем зеленикаво, което кръжи, после се гмурва, ту се появява пред погледа, ту става на-пълно прозрачно като холограма с дефект.

Образът подръпва нишка в спомените ми. Тази потрепваща светлина... самото усещане за нея буквално ме оставя без дъх.

Знам, че съм виждала това нещо и преди, но не мога да си спомня къде...

Ахвам и се обръщам рязко към момчето до себе си – носи тениска на университетския баскетболен отбор, очите му са опулени.

– Видя ли го?

– Кое, тъпанарите, дето се бият за едното нищо? – Посочва телефона си. – Че как. Всичко заснех.

– Не, не... светлината. – Соча към примигващата светлинка. – Там!

Момчето оглежда въздуха и прави физиономия.

– Ти да не си пушила нещо?

– Хайде! – Русата мацка разбутва кръга от зяпачи, застава между тях и мелето от футболисти и слага ръце на кръста си. – Да се изнасяме!

Момчето до мен ѝ дава знак да се дръпне.

– Влизаш ми в кадъра, Тор. Махни се!

Тор завърта очи.

– Трябва да се махнеш, Дъстин! – Гневният ѝ поглед прогонва повечето зяпачи.

Онова нещо още е там, над и зад главата на момичето. Оглеждам се трескаво, сърцето ми ще изскочи. Ясно е, че никой друг не е забелязал сребристото нещо, което кръжи и пляска над главите на момчетата. Или това, или никой друг не може да го види. Студен ужас пропълзява в стомаха ми.

Скръбта прави странни неща с човешкия мозък. Това го знам. Една сутрин, няколко седмици след като мама почина, баща ми каза, че надувшвал печените ѝ сандвичи със сирене – аз много ги обичах, а мама редовно ги приготвяше. Веднъж пък аз я чух да си тананика в коридора пред стаята ми. Нещо така простичко и банално, толкова обикновено и дребно, че в рамките на един кратък миг предходните седмици се превърнаха в лош кошмар, от който аз съм се събудила, а майка ми още е жива. Смъртта се движи по-бързо от мозъците.

Издишам докрай да разкарам спомените, стисвам здраво очи,

после пак ги отварям. Никой друг не може да види онова нещо, мисля си аз, и оглеждам за последно групичката. „Никой...“

Освен фигурата от другата страна на огъня, сгушена между дънерите на два дъба.

Селуин Кейн.

Той гледа нагоре с пресметлива физиономия. С раздражение. И неговите очи следят странната форма, която хем е там, хем я няма. Дългите пръсти потрепват край бедрата му, сребърни пръстени улавят по някой проблясък в мрака. През дима, който се издига на вълни и водовъртежи от огъня, очите на Селуин намират моите. И той въздъхва. Въздъхва, че и отгоре. Сякаш сега, когато холограмното създание е тук, аз му се струвам скучна. Обида надмогва за миг страха ми. Той все така ме гледа в очите, после прави рязко, почти камшично движение с брадичка, при което свиреп прилив на невидимо електричество се уви-ва около тялото ми като въже и ме дръпва силно назад – по-далече от момчето и нещото. Дръпва ме толкова силно и бързо, че едва не падам по задник. Устата на Селуин се движи, той казва нещо, но аз не мога да го чуя.

Оказвам отпор, но усещането за въже реагира на съпротивата ми и болката разцъфва в две кратки и ясни думи:

„Върви си“.

Материализират се в главата ми, сякаш идеята се е родила там, но после съм я забравила. Командата е като дамга зад очите ми, отеква като камбана в гърдите ми и след миг чувам единствено нея. Аромати изпълват носа и устата ми – първо дим, после канела. Нуждата да се махна се пропива в целия ми свят, цялата натежавам, толкова, че клепачите ми се затварят.

Когато отново отварям очи, вече съм се обърнала към паркинга. Когато си поемам дъх отново, вече вървя натам.

ЗА АВТОРКАТА

Трейси Деон е писателка и второ поколение запалена читателка. Израснала е в централна Северна Каролина, където поглъщала фентъзи и южняшка храна с еднакъв апетит. След като защитила магистърска степен по комуникации, Трейси е работила в театрална труппа, в производство на видеоигри, както и в образователната система. Когато не пише, Трейси участва като лектор в конвенции по научна фантастика и фентъзи, чете любителски ръкописи, урежда срещи на кученцата и си отваря очите за всичко, подправено с джинджифил. Можете да я намерите на [Twitter@tracydeonn](https://twitter.com/tracydeonn) и на tracydeonn.com